

A házban sötét volt. Egymásra néztek. Hátulról megvilágította őket a rendőrautó fénye.

– Már rendben van?

– Azt hiszem, igen.

– Miért parkolt ott?

Emil felvonta a vállát.

– Hülyeségből.

– Valahogy nem akar hazamenni. Segítsek?

– Ha nem csuk be érte, adok valamit.

– Miről van szó?

– A bőröndöm teli van kukoricával. A határból.

Mindketten nevettek. Kiszálltak. Emil kinyitotta a csomagtartót. A rendőrnek tele rakta mindkét karját. A maradékot vitte ő. A ház felé indultak. Emil kinyitotta. Bementek. A folyosót megvilágította az utolsó ajtón kiszűrődő gyenge fény.

Emil ment elől. A rendőr mögötte. Az ajtó csak be volt hajtva. Emil meglökte az ujjával. Kitarult. A helyiséget az éjjeli lámpa világította meg. Gyöngén, de arra elég volt, hogy lássák az ágyban Bajtošné, miként közönség egy férfival.

Emil ledobta a kukoricát a földre. A rendőr is. Aztán visszamentek a ház elé.

– A felesége volt? S ismeri azt a férfit?

– Inkább nem.

– Most mit szándékozik tenni?

– Már semmit. Régebben ettől féltem.

– És most?

– Túl vagyok rajta. Rendben vagyok.

– És most mihez kezd?

Emil vállat vont.

– Oda ne menjen vissza. Jöhetnek más rendőrök. Sokan vagyunk a városban.

– Hát igen. A világ tele van emberrel. Erről meggyőződhetett nálam is.

Aztán csend. Majd a rendőr sóhajtott egyet, és hátba veregette Emilt. Ezután indult a kollégájához, aki még mindig az autóban várakozott. Emil mély lélegzetet vett és az autó felé indult. A házban kigyúltak a fények.

(Vércse Miklós fordítása)

Simon Anikó: A fa

Wernke Bernát

énekükbe ropogva

(Kovács Géza szobrászművész emlékére)

...kialudtak a lázak, hontalan

vasaikat nincs, aki vigyázza...

rozsdulóba olvadó sudaratok nyergelik

e soványuló valót... és harangozódnak –

az egykor keze alá vágyakozódók...

sugárzó karcoltatásukra álmodón – ...és

a már távolból csapódó suhantatokon... és

át az egész városon... mikor Szentgyörgy

lelke szállingózóba vonít... eddigi selymeiből

ki-kiszakítón... hisz az álmok nem oltódtak ki –

íjnak várnak, lankulatlan..., füttyenetekkel a

székely hazában... úgy, mint az ő idejében, a

szilajododott hajdanában... és majd csengetegük

lép, féltelenőbe... imádvá e földet... és

énekükbe ropogva, mesterüktől nem húzódozva –

emelkednek emlékére, fénnel szíveik dobbanatával

rengetegülve... és már futó homlokaik pergődnek, az

alkony ihlettető vonulataiba merítkezve...

mesterüket újba-újba felfedezve a rá

éhezve váró, öröklétben...

találkozás

most már elzárt folyamai

bomlanak kifele erre, őt

vallomásba sodortatva

egyre erősebb-be...

sűrűsödő nélkületek

rogyadoznak szerte...

eddigi tájait, homály

hangjaiból kikergetve...

...mint enyészetből szagatott

hívogatások, a láthatárba

ékesülnek már ketten...

és fátyolozódott varázslat

fogja újra kezét, persze még

remegve... s jönnek, a

záporozó dalolatok... kacajukkal

a majd rájuk keringő hajnalokon...

és szálló ígészetek zuhogtak

sejtelmeikbe hirtelen... a

kisvárosi lak csengetegébe

perdítve mindkettejüket...

majd erek égtek, úszva

egyre merészebb-be, és a

szemek gyűrűződtek, e

csettegető mélységekbe...

imbolygó kábulat, húrjaiba

őket

lendítve